

Ре:цензії

27.08.2014|07:40|[Ольга Деркачова](#)

Пам'ять на обличчя

[Поліна Кулакова](#). Я пам'ятатиму твоє обличчя. — Брустурів: Дискурсус, 2014. — 165 с.

Літературній агенції «Дискурсус», мабуть, уже ніхто не дивується. Вони буквально увірвалися у видавничий простір і міцно закріпилися там. Що лиш вони не видають: і релігійну літературу, і свіжу прозу, і підліткові романи, й різноманітні антології: квіткові, франківські, майданівські. То ж не дивно, що дійшла черга і до детективів-ужастиків. Зрештою, чому ні?

Мова йтиметься про дебютну книгу молодої авторки [Поліни Кулакової](#) «Я пам'ятатиму твоє обличчя».

Що мене одразу озадачило і насторожило – це реклама роману, де говорилося, що це перший український триллер, виклик Стівену Кінгу і таке-всяке. У мене воно не викликає бажання купити книгу. Навпаки. Яюсь так стає незручно і соромно за молодого автора. Спочатку за його незнання сучасної української літератури. А далі – за незнання структури творів Стівена Кінга. Бо якби авторка написала хоча би щось у його стилі, навіть епігонське, воно було би набагато кращим, аніж те, що вийшло. Які Агата Крісті та Стівен Кінг? Покажіть мені тотих критиків, що поставили цю пародію на роман в один ряд з письменниками, які й самі по собі в один ряд не ставляться.

Далі мене збила з пантелику авторська передмова. У ній [Поліна Кулакова](#) зазначає, що писала цей роман для себе. А читач? Хочеться, щоб і читачеві що-небудь перепало. А якщо для себе, то нащо видавати?

І ще... Хотіла мовчати, щоб не виглядати такою собі моралізаторкою, але не можу...

Хочеться кричати, благати авторів-початківців на колінах: «Люди! Не забувайте, що існують коректори, літредактори». Ну не можна ж так! Може, і книгу я сприйняла би по-іншому, якби не безліч русизмів, орфографічних та пунктуаційних помилок і стилістичних ляпів.

Цитую зі збереженням правопису автора: «Дана книга - реалізація заповітної мрії, і я повинна вам зізнатись, що писала її на сам перед для себе»; «Він дивився на оті різьблені ставні на вікнах, на низьку залізну калитку, вималювану сріблянкою, і розумів, що якщо будинок довести до ладу, то це буде надто пихате житло для цієї місцини. Він мружив очі і бачив, ніби наживо, як скося зглядатиметься на них місцеве «село»; «За мить, той старий

шматок заліза шумно упав на бетонний поріг і Андрій несміливо штовхнув двері». Помилки пошукайте самі. Так буде веселіше.

Звісно, можливо, це дурниці, мовляв, ну і що, що там десь немає ком, десь є зайві, слова не так вжиті. Мовляв, зміст! А що зміст? Нічого особливого. Село. Вбивства. Кров. Коханья. Щасливий фінал. Хто вбивця – здогадалася з першою появою цього героя. Він був якимось таким... Абсолютно зайвим і недолугим у творі, отже, його ввели, щоб зробити вбивцею.

Композиція і сюжет. До композиції претензій немає. Чітко і послідовно. Мабуть, далось знайти, яку літературу авторка полюбляє читати. А от із сюжетом... Може, якби авторка ретельніше попрацювала. Може, якби вона чіткіше це все структурувала. Але вже як є. Я не відчула страждання героя за вбитою коханою. Я не побачила мотивації девіантної поведінки героя-вбивці. Я не змогла віднайти логічного розвитку характерів персонажів. Герої не запам'ятовуються. Вони однаково говорять і однаково чинили би у тих самих ситуаціях (виділяється хіба що патологоанатом Віра – у силу своєї професії). Такий якийсь бардак і сумбур. Дія начебто є, але характерів немає взагалі. Немає емоцій. Жодних. Навіть страху. А він мав би бути.

Отже... Триллер, як його позиціонує авторка... Не перший і не найкращий в українській літературі, як нам було обіцяно. Але непоганий як на літературний дебют, оскільки він читабельний, що не може не тішити і дає сподівання на те, що авторка випишеться колись, можливо. Якщо для домашнього користування, то гарно. Почитають друзі-знайомі. Похвалять. Якщо ж авторка має якісь амбіції, то... Варто серйозніше і відповідальніше ставитися до всього того, що пишеться. І більше поважати свого читача.